

W przeciwieństwie do ustaleń Sądu decydującą okolicznością do celów obliczenia terminu na złożenie skargi o stwierdzenie nieważności jest zatem jedynie dzień doręczenia stronie skarżącej drugiej decyzji FMSA. Druga decyzja SRB zastąpiła bowiem pierwszą decyzję SRB.

Jednak nawet przy założeniu, że druga decyzja SRB nie zastąpiła całkowicie pierwszej decyzji SRB, lecz ją tylko zmieniła, początek biegu terminu na złożenie skargi – zgodnie z orzecznictwem – także opierałby się na dniu doręczenia stronie skarżącej drugiej decyzji FMSA.

Strona skarżąca uważa ponadto, że – w przeciwieństwie do ustaleń Sądu – biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, nie była ona zobowiązana do żądania pierwszej decyzji SRB oraz do zaznajomienia się w ten sposób z treścią tej decyzji i jej uzasadnieniem. Otóż taki obowiązek nie powstaje w żadnym razie, gdy – tak jak w niniejszym przypadku – brak jest pewności zarówno co do osoby zainteresowanej, jak i co do przedmiotu rzekomego wymogu złożenia wniosku.

Wreszcie, już na podstawie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, a w każdym razie z uwagi na usprawiedliwiony błąd należy uznać, że termin na złożenie skargi został zachowany.

Po drugie, Sąd popełnił błąd, uznając, że strona skarżąca nie przedstawiła żadnych zarzutów ani argumentów w odniesieniu do drugiej decyzji SRB. Stwierdzenie to narusza wynikające z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo skarżącej do bycia wysłuchaną. Sąd pominął szereg uwag przedstawionych przez stronę skarżącą i nie uwzględnił ich w jego orzeczeniu, pozbawiając tym samym stronę skarżącą sprawiedliwego procesu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Gera (Niemcy) w dniu 6 września 2019 r. – MM/Volkswagen AG

(Sprawa C-663/19)

(2019/C 399/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Gera

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MM

Strona pozwana: Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy § 6 ust. 1 i § 27 ust. 1 Verordnung über die EG-Genehmigung für Kraftfahrzeuge und ihre Anhänger sowie für Systeme, Bauteile und selbstständige technische Einheiten für diese Fahrzeuge (rozporządzenia o homologacji typu WE pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, Niemcy, zwanego dalej „EG-FGV”) (1) względnie art. 18 ust. 1 i art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE (2) należy interpretować w ten sposób, że producent narusza obowiązek wydania ważnego certyfikatu zgodnie z § 6 ust. 1 EG-FGV (względnie obowiązek przedstawienia certyfikatu zgodności w myśl art. 18 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE), jeżeli zamontował w pojeździe zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 5 ust. 2 i art. 3 pkt 10 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 (3), a wprowadzenie takiego pojazdu do obrotu narusza zakaz wprowadzania do obrotu pojazdu nieposiadającego ważnego certyfikatu zgodności w myśl § 27 ust. 1 EG-FGV (względnie zakaz sprzedaży bez ważnego certyfikatu zgodności w rozumieniu art. 26 ust. 1 dyrektywy 2007/46/WE)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- 1a) Czy celem § 6 i § 27 EG-FGV względnie art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE jest ochrona również klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie używanego pojazdu, który wprowadzono do obrotu bez ważnego certyfikatu zgodności, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tych norm?
- 2) Czy celem art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 jest ochrona również klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie używanego pojazdu, w którym zamontowano zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tej normy?
- 3) Czy § 6 i § 27 EG-FGV czy też art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE oraz art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ich naruszenia przy określaniu rozmiaru szkody poniesionej przez klienta końcowego należy zaniechać uwzględnienia odszkodowania za rzeczywiste użytkowanie pojazdu w całości lub w części (w danym wypadku, w jaki sposób czy też w jakim zakresie?), jeżeli klient końcowy ze względu na to naruszenie może żądać i żąda unieważnienia umowy sprzedaży pojazdu? Czy wykładnia ta ulega jakiegokolwiek zmianie, jeżeli naruszenie wiąże się z wprowadzeniem w błąd organów udzielających homologacji i klientów końcowych w zakresie spełnienia wszystkich przesłanek homologacji i nieograniczonej dopuszczalności użytkowania pojazdu w ruchu drogowym, a naruszenia i wprowadzenia w błąd dopuszczono się w celu ograniczenia kosztów i maksymalizacji zysków poprzez duży zbyty przy jednoczesnym zapewnieniu sobie przewagi konkurencyjnej kosztem nieświadomych klientów?

(¹) EG-Fahrzeugenehmigungsverordnung z dnia 3 lutego 2011 r. (BGBl. I, s. 126), ostatnio zmienione przez art. 7 rozporządzenia z dnia 23 marca 2017 r. (BGBl. I, s. 522).

(²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 18 września 2019 r. – SIA „Soho Group”/Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Sprawa C-686/19)

(2019/C 399/37)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/wnosząca odwołanie: SIA „Soho Group”

Druga strona postępowania: Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta”, zdefiniowane w art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE (¹) z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii Europejskiej?